

Femeia

*care
a uitat
să mai
plângă*

MIHAELA CD

roman

„În razele lunii îi vedea doar profilul și forma capului cu ceafă frumoasă parcă cunoscută. Un val de parfum de mosc dulceag îi umplu nările.

— Vă cunosc de undeva? Ne-am mai întâlnit? Întrebă Ana.

— Nu, n-am mai avut plăcerea, numele meu este Ion.

Ana își dădu seama că vocea aceasta o mai auzise undeva. Coborî privirea și observă pantofii lui de lac. Un flash rapid îi brăzdase mintea.

«E imposibil!» se gândi.
«Imposibil! Acela a fost doar un vis!»

Michaela CD

Inspirat după
o poveste
de viață
reală

www.poezипentrusufetului meu.com

9 781990 832437

GLOBART UNIVERSUM

EDITURĂ PUBLICITATE DESIGN
SPUNE LUMII ÎNTREGI DESPRE TINE!

Femeia

care

a uitat

să mai

plângă

roman

MIHAELA CD

GLOBART UNIVERSUM

ISBN:

978-1-990832-43-7 (softcover)

978-1-990832-44-4 (e-book)

Editor: Johnny Ciatloș-Deak

Fotografii: arhiva personală și internet

Tehnoredactare: Arthur Weber

Concept grafic copertă: Mihaela CD

www.poeziipentrusufletulmeu.com

În conformitate cu Legea Bibliotecii și Arhivelor din Canada, o fișă bibliografică ce descrie materialul prezentei cărți apare în *Voilà – The National Union Catalogue* și în *Aurora*, catalogul Bibliotecii Naționale a Canadei.

Under the terms of the Library and Archives of Canada Act a bibliographic record describing the material of the present book appears in *Voilà — The National Union Catalogue*, and in *Aurora*, LAC's Catalogue

Mihaela CD

Femeia care a uitat să mai plângă : roman
Globart Universum. Montreal, Canada. 2023.

ISBN 978-1-990832-43-7 (pbk.). - ISBN 978-1-990832-44-4 (e-book).

821.135.1

© 2023 Mihaela CD. All rights reserved.

Romanian edition

This book was published by:

GLOBART UNIVERSUM
EDITURĂ PUBLICITATE DESIGN
SPUNE LUMI ÎNTELEGI DESPRE TINE!

Femeia

care

a uitat

să mai

plângă

roman

MIHAELA CD

Montreal

2023

Cuvântul editorului

După numeroase cărți de poezie, proză scurtă, cronici literare, articole și eseuri sau cărți de aforisme de forma unor reflecții și enunțuri motivaționale, scriitoarea Mihaela CD ne surprinde din nou, de această dată cu povestea primului său roman FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ.

Mihaela CD îmbină realul cu imaginarul într-un tablou decorat din abundență cu sentimente, subiectul romanului fiind inspirat dintr-o poveste de viață adevărată, povestită de tatăl său încă din copilărie. Folosindu-și imaginația, autoarea construiește profilul fiecărui personaj în parte și țese o poveste extraordinară pe care cititorii cu siguranță o vor savura.

Autoarea ne oferă o altă perspectivă a perioadei de după război, fără să obosească cititorul cu detalii acoperite de nori plumburii de praf de pușcă, aceasta axându-se pe psihologia personajului principal și pe contextul geografic și cultural în care se desfășoară acțiunea. Nu peste tot în România era sărăcie lucie și nu peste tot se umbla în opinci. Și în acea vreme existau baluri și existau povești de iubire, existau persoane care aveau bun gust și vise mărețe. Modul de construcție al personajelor nu se pliază pe un șablon cunoscut, ci pe propria fantezie, pornind de la o poveste reală de viață din Transilvania.

Povestea fascinantă ce se desfășoară între copertele cărții va ține cititorul lipit și atent, pentru că autoarea are capacitatea de a incita curiozitatea cititorului și a-i păstra atenția, neoferindu-i acestuia vreo ocazie să se plictisească.

Acțiunile se succed cu repeziciune, întocmai unui film de cinema, etalând întâmplări neașteptate, răsturnări de situații și momente de mare intensitate emoțională care nu pot să nu surprindă. Cititorul va trăi împreună cu personajele, se va identifica cu ele și va suferi și se va bucura alături de ele. Rar ne este dat să

vedem această capacitate de transmitere a emoției într-un roman în ziua de azi.

FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ este romanul pe care atunci când s-a încheiat îl regreți. Ai vrea să mai continue, ai vrea să nu se fi terminat și te mai gândești o perioadă la el, unii chiar îl recitesc integral sau anumite pasaje care le-au plăcut în mod deosebit.

Interesant în această carte este modul în care ne sunt servite emoțiile prin cuvinte, făcând posibilă retrăirea sentimentelor pe care le emană cu aceeași intensitate și la a doua sau a treia citire.

FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ este romanul pe care îl recomanzi unui prieten și este genul de roman pe care îl ții minte, nu-l vei uita niciodată pentru că are o puritate a simplității, a cuvântului cald și clar, care curge, nimic nu este forțat și nimic nu este neverosimil. Până și visele care apar în roman sunt prezentate de așa natură încât ele devin realități certe.

Viața noastră a tuturor și a fiecăruia în parte ar putea fi un subiect de roman. Ideea este că acest roman trebuie să fie bine scris, să nu plictisească ci să antreneze cititorul în lectură pentru că modul în care scriem face diferența.

Fără a dezvălui subiectul romanului, doresc să subliniez faptul că și în această carte vom găsi învățături, valoarea morală fiind una dintre caracteristicile scriitoarei ce-i însoțește scriitura, fiind prezentă deopotrivă și în aforisme, poezii, articole sau eseuri. Cuvintele Mihaelei CD sunt mici licurici de lumină ce se așază în pagini de carte pentru a transmite lumină.

Vă invit așadar să pătrundeți în universul romanului FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ ca să vă bucurați de lumina cuvintelor scriitoarei Mihaela CD.

Johnny Ciatloș Deak
membru al Uniunii Jurnaliștilor Independenți din România

Cuvânt înainte

O carte de ținut pe noptieră

„Nu există un motiv mai mare să plângi decât să uiți a plânge.“ — Seneca

Plânsul este o reacție naturală la unele emoții. Plângem ca reacție la stres, frustrare, durere și chiar bucurie. De asemenea, plângem pentru a ne exprima sinceritatea sau aversiunea. Datorită plânsului reușim să ne gestionăm durerea și suntem capabili să ne recunoaștem emoțiile, să ne ascultăm și să ne simțim mai bine. Cu toate acestea, se întâmplă adesea să nu putem plânge. De ce se întâmplă aceasta?

Cartea Mihaelei CD deschide mintea și vindecă... pentru că prin povestea de viață a personajelor, ne conectează cu lumea, ne oferă modele de identificare sau stimuli pentru a scăpa de un anumit tip de disconfort.

Autoarea ne permite să călătorim și să facem parte din „lumea Anei“ pentru a-i descoperi profunzimile. Este o călătorie care ne va ajuta să înțelegem, ne va îndemna să acceptăm diversitatea. Pe parcursul acestei călătorii vom acumula experiențe, ne va înflori speranța, vom avea certitudinea că... „va fi bine!“

Mihaela CD scrie în detaliu, niciodată previzibil. Scrie cu atâta intensitate și precizie încât „acțiunea“ pare desprinsă dintr-un film. În plus, intriga se desfășoară cu fel și fel de întorsături și te ține în suspans, arată ce înseamnă a fi incapabil atunci când destinul își dezlănțuie furia. Ana va accepta sau nu superioritatea acestuia?

Viața este plină de pierderi. Cu toții experimentăm pierderi la un moment dat, pierderi care pot fi greu de depășit, însă le putem folosi pentru a învăța despre noi înșine și despre viață. Ființele umane sunt făcute să suporte dificultăți, dureri și evenimente

neașteptate. Un doliu este un eveniment care îndurerează. După un doliu se schimbă viața și percepția asupra acesteia iar durerea provocată va însoți persoana îndoliată pentru o lungă perioadă de timp, uneori pentru totdeauna. Dispariția unei persoane dragi este un eveniment șocant, pierderea ireversibilă și durerea pe care o implică nu sunt niciodată lucruri ușor de rezolvat. Unele persoane îndoliate se agață de amintiri și se „ghemuiesc“ în propria lor durere, altele preferă să privească înainte și caută noi stimuli pentru a ieși din „cochilie“. Cum va trece Ana peste „blocajul emoțional“, în cazul în care acesta se va instala din cauza loviturilor necruțătoare ale destinului? Va accepta „doliul“? Îi va reapare interesul pentru ceilalți și va avea noi proiecte de viață? Va găsi modalități de a da un sens durerii și suferinței?

Copiii pot da părinților o putere incredibilă, chiar și în cele mai dificile momente ale acestora. Copiii Anei o vor ajuta să meargă înainte și să își reînnoiască speranța?

Să te îndrăgostești din nou după moartea partenerului tău este posibil și de dorit. Va exista această posibilitate și pentru Ana?

Mihaela CD ne ajută să înțelegem că pentru a merge înainte nu trebuie să ignorăm durerea, ci trebuie să simțim, să acceptăm, fără nicio teamă. După un doliu ne schimbăm și este corect să acceptăm schimbarea! Numai așa vom reuși să trăim o viață în care durerea, în timp ce ne însoțește, să nu ne copleșească.

„Femeia care a uitat să mai plângă“ stârnește emoții, emoții care ar putea să-l conducă pe cititor... la un plânset eliberator. Acesta s-ar putea să creadă că plânge doar din cauza poveștii, însă de fapt va plânge și din cauza propriilor experiențe.

Visele premonitorii pot fi definite ca acele imagini și situații pe care le trăim și le vedem atunci când dormim și care se repetă uneori în realitate, într-un mod identic sau în orice caz foarte asemănător. Visele au fascinat ființele umane încă din timpurile preistorice, însă datorită lui Sigmund Freud au devenit un instrument în cultura populară, un instrument pentru a ne cunoaște pe noi înșine.

Ana va reuși să interpreteze sensul viselor sale premonitorii? Va reuși să se cunoască pe ea însăși?

Cât este de subțire firul dintre real și ireal? Mihaela CD întreține suspansul, stimulează curiozitatea și atenția printr-o intrigă complexă, bine structurată, plină de anticipări și regresii, cu un ritm antrenant iar viteza acțiunii crește și coboară, ca valurile unui ocean.

Personajele din cartea Mihaelei CD nu sunt previzibile, stereotipe și neinteresante, acestea fiind bine dezvoltate și credibile în modul lor de a se exprima și de a interacționa. Autoarea nu a căzut în „capcana“ de-a spune același lucru în moduri diferite iar fiecare parte a cărții ajută la continuarea intrigii. Cititorul nu va trebui să citească o propoziție sau un pasaj de mai multe ori pentru a-i înțelege sensul, fiindcă Mihaela CD își exprimă ideile în mod clar și folosește un limbaj potrivit contextului. Cuvintele acesteia sunt simple, cuvintele simple fiind de obicei cele mai eficiente: stârnesc emoții profunde și transformă locurile comune în locuri speciale. Autoarea nu „insistă“ pe descrierea locurilor, însă valorifică peisajul sufletesc al fiecărui personaj în parte.

„Femeia care a uitat să mai plângă“ m-a fascinat în așa măsură încât am recitat anumite pagini ale cărții de mai multe ori. Mulți scriitori au „scrisul“ în inimă, însă doar câțiva sunt capabili să scrie atât de simplu și cu atâta profunzime. Fiecare cuvânt își are locul convenit și transmite „energie“ celor care doresc cu adevărat să experimenteze o călătorie interioară pentru a găsi acolo forța necesară de a continua lupta cu destinul. În cartea Mihaelei CD am regăsit călătoriile mele interioare, reflecțiile, entuziasmul și disconfortul meu. Am plâns și uneori am uitat să o fac...

Vorbele rău intenționate din spatele oamenilor au făcut întotdeauna parte din fiecare comunitate, mare sau mică. Dacă oamenii vorbesc de rău despre tine, probabil că nu este deloc vina ta. Nu poți controla ce spun alții despre tine, însă poți alege cum să reacționezi. Dacă oamenii vorbesc de rău despre tine, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să-i ignori. Ana va ignora „bârfele“?

Mihaela CD scrie cu dragoste și empatie, sentimente care au ieșit și s-au unit cu universul, așteptând ca fiecare cititor să preia „substanța“ necesară pentru propria călătorie interioară. Autoarea este delicată și profundă când vorbește despre sentimente, nu riscă niciodată să fie plictisitoare, emană poezie fără a scrie în versuri, fără metafore forțate, fără accent.

Mihaela CD are abilitatea de a răsturna cursul evenimentelor și simțul poveștii cu un singur cuvânt sau o simplă propoziție. **„Femeia care a uitat să mai plângă“** este acea carte pe care o ții pe noptieră, mereu lângă tine, știind că fiecare pagină te poate înțelege cu adevărat!

Sfârșitul unei povești poate face diferența între o poveste grozavă și una mai puțin grozavă iar autoarea știe acest lucru, reușind să creeze un final surpriză care să dea sens semnelor de întrebare ale conflictului personajului, dar să lase ceva important nerezolvat, pentru a stimula imaginația cititorului.

„Femeia care a uitat să mai plângă“ are un final surprinzător. Autoarea îi va da posibilitatea cititorului să-și imagineze rezultatul poveștii fără a-i spune în mod explicit cum să interpreteze o schimbare de ultimă oră a evenimentelor sau o revelație, însă îi oferă acestuia elementele pentru a-și putea imagina cum vor decurge lucrurile.

Povestea Anei poate avea mai mult de un final, însă îmi place să cred că indiferent de finalul ales de cititor, până la urmă *„va fi bine“*! Îngerii păzitori spun întotdeauna adevărul! Da, va fi bine!

*Lăcrimioara Iva — scriitoare, poetă,
membru al Uniunii Scriitorilor din România,
redactor-șef la „Magazin critic“ și „Cutezător“,
redactor-șef la „Sintagme codrene“,
președinte Euro Education Sardinia.*

Prefață

Destinul „zidit” în „mănăstirea” sufletului unei femei

Primul roman al talentatei poete Mihaela CD, un excelent și harnic promotor cultural, este o frescă a sorții unei femei, nu întâmplător numită Ana, ce duce cu gândul la balada Meșterului Manole. Autoarea „zidește” în cuvinte destinul acesteia desfășurat pe parcursul a 17 capitole.

Romanul FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ este construit precum o mănăstire cu ajutorul unor întâmplări secvențiale cinematografice, independente și în afara voinței personajului principal.

Citind acest interesant roman, în care autoarea dezvoltă un subiect tragic, mi-am adus aminte de zicerea unui mare poet român care spunea: „*niciodată să nu zidești biserici în sufletul unei femei*”. Și totuși, Mihaela CD a reușit să construiască în această femeie o „mănăstire” a destinului.

Mihaela CD încordează firul epic până la cea mai înaltă tensiune, relatând soarta Anei. Subiectul este complicat pe factorul consangvinității, punând să evidențieze psihologiile personajelor precum tragicii greci, mutând drama elină a acestei femei, desfășurată, în secvențe cinematografice, într-un sat din Transilvania, scaldat de Someș, unde istoria a desfășurat întâmplări acute și dureroase, în contextul unor obiceiuri locale.

Numele Ana, ce reproduce un vechi nume ebraic, Hannah, purtat de mai multe personaje biblice, care înseamnă „a avea milă, a binevoi”, marchează multă energie și jovialitate, o puternică iubire față de viață și de tot ce implică ea.

Persoanele ce poartă acest nume sunt persoane amuzante și glumețe, care știu să își facă prietenii să râdă până la lacrimi,

dar care pot fi loiale și de încredere atunci când cei dragi sunt la ananghie.

Ana se temea de destinul hărăzit de Dumnezeu, nu de visul ce-o urmărea.

Romanul e, în fond, istoria acestei dileme, a opta, adică, între *realul uman* și *realul destinului*, stinsă, în fine, de frica sorții.

Totul aici emană aerul greu al marilor tragedii cu spațiul redus la o simbolică viață reală asediată de viforita acestor întâmplări dramatice.

Înainte de a încheia aceste rânduri și a scrie finalul, esteticește, prin temă, acest roman de debut este admirabil prin profunditate, fiind modern de formulă analitică, fixată pe psihologii abisale cu mecanisme neguroase ale întâmplărilor, un model de roman expresionist în mediul provincial. Dens, abrupt, de felul marilor opere care se ivesc în chip imprevizibil, ca un fenomen natural.

Al. Florin Țene

*Președintele Național al Ligii Scriitorilor Români
membru al Academiei Americano-Române de Artă și Știință*

*Cu infinită dragoste,
ficei mele iubite,
Larisa*

Capitolul 1

Așa

În gara mică provincială se auzeau stropii mărunți ai ploii care încerca să spele parcă toate relele pământului. Ploua mărunț și des pe caldarâm, ploua și-n sufletul ei. Nici nu mai știa dacă picăturile mici ce i se prelingeau pe față erau lacrimile ei sau era doar ploaia aceea mărunță și deasă. Stătea acolo de ceva vreme, amorțită fără să mai poată mișca. Vestea morții soțului ei o lovise ca un trăsnet. Rămăsese singură! Singură cu doi copii mici care nu mai aveau cui să mai spună tată. Războiul nemilos își luase eroii ca pe o pradă necesară. În urechi îi sunau vorbele căpitanului care venise să-i dea vestea:

— Caporalul Simion Toader a murit la datorie! Primiți regretele noastre!

Venise la gară să-l aștepte pe Toader, soldații se întorceau de la război, venise cu oarecare teamă căci nu mai avea vești de la Toader de câteva luni. La plecare a decis să nu își ia copiii cu ea, o presimțire, o urmă de îndoială, sau doar o precauție? Nu știe ce-a fost în capul ei. În gară cu siguranță va fi multă lume să nu se piardă copiii, a gândit că e mai bine să meargă singură. De mică a fost învățată să înfrunte totul singură!

Rămasă orfană de mamă la o vârstă fragedă, Ana era doar un copil când a învățat să aibă grijă de frații mai mici și mai apoi de un tată bolnav pe patul morții. Viața a învățat-o să se descurce în orice circumstanță, să găsească soluții chiar și atunci când părea că nu mai există nimic de făcut. Ea a trebuit să supraviețuiască! Copila plângândă a învățat să gătească, să coase, să cârpească, să aibă grijă de animale, să spele și să îngrijească cei opt frați ai săi. Acolo în căsuța mică de la țară acoperită cu șindrilă, în cele două odăi mici, seara la lumina pâlpândă a unei lămpi cu petrol, Ana le spunea povești și le citea din cartea de rugăciuni tămăjită de vreme, moștenită de la mama ei. Pe vremea aceea nici nu-și dăduse seama cât era de puternică, viața i-a dat lecții pe care ea le-a urmat fără să apuce să gândească, să protesteze, să reacționeze cumva. Atunci a fost altceva! Era un copil! Un copil care a crescut și s-a maturizat devreme, mult prea devreme înăspriță de greutățile vieții.

Dar viața și-a luat revanșa față de Ana când la un bal în satul vecin l-a cunoscut pe Toader care o sorbea din priviri. Băiatul înalt și chipeș cu ochii negri ca abanosul și cu tenul măsliniu avea palme aspre semn că era băiat muncitor! S-au îndrăgostit la prima vedere! S-au cununat trei luni mai târziu în biserița din sat și-au încropit o familie nouă în sânul căsuței mici cu mulți frați. În anii care au urmat rând pe rând și-au găsit rostul și au plecat toți frații la casele lor și au rămas numai ei. Viața

a fost darnică cu Ana și îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare dimineață pentru viața înfloritoare pe care o avea alături de Toader. Din dragostea lor s-au născut doi copii frumoși, o fată și un băiat. Viața își torcea firul firesc și părea că nimic nu mai poate să destrame fericirea ce o trăiau!

Până într-o zi! O veste ca un glonț i-a străpuns inima! Toader era chemat la război. Toți bărbații tineri din sat erau chemați la oaste și nu aveau cum să se împotrivescă! Acestea erau vremurile pe care le trăiau, a plâns, s-a tânguit, dar degeaba! Toader i-a promis ca va veni teafăr și nevătămat acasă, dar trecuseră de acum mai bine de trei ani și nu se întorsese. A primit din când în când vești de la el, scrisori pe care le săruta și dormea cu ele sub pernă, visând la ziua când Toader se va reîntoarce acasă.

Dar uite ca ziua aceea a sosit! Bucurie mare! În sat era mare veselie!

— Se întorc cătanele acasă!

Tot satul vuia! Număra zilele și orele până la marea întâlnire! Cum va fi Toader? Cum va arată? Cum o să îl privească copiii? Îl vor recunoaște? Micuța Lucica avea doar 5 ani când Toader plecase, iar Alexandru avea 2 anișori. Cu brațele lor firave încolăcite în jurul gâtului îl implorau:

— Tată nu pleca! Parcă simțeau că au să îl vadă pentru ultima oară!

Cui să se plângă? Dumnezeu parcă nu o mai auzea! De atâtea ori l-a rugat și dimineața și-n miez de zi și seara să aibă grijă de Toader al ei și să-l aducă întreg acasă! Cum va putea ea să spună copiilor că nu mai au tată? Cum să se întoarcă în sat? Corpul i-a fost sfărtecat de schije într-un bombardament, nici măcar dreptul să îl mai vadă pentru ultima oară nu-l are! Nu l-au adus! L-au adunat bucăți și l-au îngropat într-o groapă comună cu alți soldați.

Trecuseră ore și ea nu mai mișca de pe banca gării unde amortise înghețată de disperare! Lacrimile sărate îi curgeau șiroaie în gură lăsând gustul amar al devastării sufletești prin care trecea.

Din depărtare se auzeau venind pași de bocanci de militari... poate totuși vor veni să-i spună că a fost o greșeală. Doi bărbați înalți se apropiară de ea:

— Sunteți bine? De ce nu plecați acasă? Așteptați pe cineva?

— Nu știu... aștept! bolborosi parcă pentru ea...

— Îl aștept pe Toader al meu! Mi-au spus că a murit pe front!... și izbucni din nou într-un plâns cu sughițuri.

— Ne pare rău! Este adevărat! răspunse cu tristețe unul dintre militari.

— Nu! Nu-i adevărat! Îl vreau pe Toader al meu! M-auziți?

Tremura și încerca să strige dar nu putea. Cuvintele i se opreau uscate într-un nod în gât, parcă amuțise, nu-și

mai simțea buzele, i se înmuiaseră și mâinile și picioarele.

Militarul îi puse o mână pe umăr ostășește vrând să o consoleze:

— Știm că vă este greu! Ne pare rău! Vă conducem noi acasă, unde locuiți?

Ana a rămas înmărmurită! Își ridică ochii și se uită la militar parcă speriată. Nu-și mai amintea unde locuia! Urechile îi vâjâiau, limba parcă i se îngroșase, abia reuși să răspundă cu mare greutate:

— Nu știu!

Cuprins

<i>Cuvântul editorului</i>	4
<i>Cuvânt înainte: O carte de ținut pe noptieră</i>	6
<i>Prefață: Destinul „zidit“ în „mănăstirea“ sufletului unei femei</i>	10
<i>Capitolul 1: Ana</i>	14
<i>Capitolul 2: Visul</i>	19
<i>Capitolul 3: Adevărul</i>	26
<i>Capitolul 4: Întâlnirea</i>	30
<i>Capitolul 5: Acasă</i>	34
<i>Capitolul 6: Petrecerea</i>	42
<i>Capitolul 7: Nimic nu-i întâmplător</i>	47
<i>Capitolul 8: Fericirea</i>	54
<i>Capitolul 9: Maria</i>	60
<i>Capitolul 10: Ionuț</i>	67
<i>Capitolul 11: Tragedia</i>	73
<i>Capitolul 12: Mihai</i>	85
<i>Capitolul 13: Soarta</i>	93
<i>Capitolul 14: Sanda</i>	104
<i>Capitolul 15: Nenorocirea</i>	118
<i>Capitolul 16: Gura lumii</i>	126
<i>Capitolul 17: Adrian</i>	134
<i>Postfață: Femeia care a uitat să mai plângă</i>	149
<i>Impresii: „Femeia care a uitat să mai plângă“ de Mihaela CD</i>	153
<i>Impresii: Gânduri bune de întâmpinare a cărții</i>	154
<i>Impresii despre romanul „Femeia care a uitat să mai plângă“</i>	156
<i>Cuvânt de încheiere: Jocul destinului</i>	158
<i>Despre Mihaela CD</i>	167

Cărți ale aceluiași autor:

**CARTE PREMIATĂ
DE LIGA SCRITORILOR
DIN ROMÂNIA**

*Premiul
Cartea de Poezie
a anului 2022*

*Pentru mai multe informații despre autoarea
Mihaela CD, poemele și cărțile sale, vizitați:
www.poeziipentrusufletulmeu.com*

*Pentru videoclipuri cu recitări și melodii
pe versurile autoarei Mihaela CD, vizitați
canalul său de YouTube:*

Autor MihaelaCD

© 2023 Mihaela CD. All rights reserved

This book is protected by copyright. Reproduction in whole or in part, multiplication by any means and in any form, such as photocopying, scanning, transposition into electronic or audio format, public dissemination by any means, including the Internet or computer networks, permanent or temporary storage on devices or systems with the possibility information retrieval, for commercial purposes or not, as well as any other similar acts committed without the written permission of the copyright holder, is a violation of intellectual property law and may lead to criminal and/or prosecution in accordance with applicable law.

© 2023 Mihaela CD. Toate drepturile rezervate.

Această carte este protejată prin dreptul de autor. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului dreptului de autor, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.